

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 70

Гр.С., 07.05.2019 г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, пети въззивен състав, в закрито съдебно заседание на седми май през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА РАЙЧЕВА
МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като разгледа докладваното от съдия Костова ВНЧД № 210 по описа на АСНС за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.345 вр. с чл.270, ал.4 вр. с ал.2 от НПК.

С протоколно определение от 23.04.2019 г. по НОХД № 523/2018 г., Специализираният наказателен съд, XII състав, е оставил без уважение искането на подсъдимия И. М. Б. и защитата му, за изменение на действащата спрямо този подсъдим мярка за неотклонение „Домашен арест“ в по-лека такава.

Против определението е постъпила жалба от Ж. С. Б. – съпруга и защитник на подсъдимия с оплаквания за неправилност, изразяваща се в незаконосъобразност и необоснованост.

В жалбата се заявява, че аргументите за продължаване на досегашната мярка почиват единствено върху тежестта и характера на предявените спрямо подсъдимия обвинения. Твърди се, че обосноващото предположение е изцяло разколебано, а с оглед обстоятелството, че разпита на посочените в обвинителния акт свидетели е приключил и в момента се разпитвали само свидетели, посочени от защитата, то не съществувал и риск Б. да им въздейства. Излагат се съображения, че поради продължителния период на действие на визираната мярка, същата се превръща в предварително изгърпяване на наказание и надхвърля легитимните си цели. Изтъква се, че Б. е имал до момента безукорно процесуално поведение, което наред със семейното му положение, липсата на възможност да извършва трудова дейност, за да полага ефективни бащински грижи, както и здравословните му проблеми и тези на децата му, ако са били надлежно отчетени, съдът е щял да достигне до друг извод относно процесуалната принуда. Навеждат се и доводи за отпадане на опасността от извършване на престъпление, поради което се иска определението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което мярката на подсъдимия да бъде изменена в по-лека.

Въззивният съд, като се запозна с жалбата и с приложените по делото материали, счита, че същата е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционното производство е образувано по внесен обвинителен акт против осем подсъдими, в т.ч. и И. Б., на когото са повдигнати обвинения за престъпления по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 от НК, по чл.143, ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.18, ал.1 от НК и по чл.195, ал.1, т.4 вр. с чл.194, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК.

В досъдебната фаза, подс.Б. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, която в хода на първоинстанционното производство е била заменена със следващата по тежест мярка, поради наличие на констатирани у дееца специфични здравословни проблеми от психично естество.

Делото понастоящем се намира в стадия на съдебното следствие, по него са проведени множество съдебни заседания и активно се събират доказателства.

За да остави без уважение поредното искане за облекчаване на процесуалната принуда на Б., СНС в обжалваното определение е приел, че и към момента продължават да съществуват всички предпоставки за действието на конкретната мярка, както и че не са настъпили такива нови обстоятелства, които да обуславят нейното изменение.

Това крайно правно становище, въззивният съд намира за правилно, подробно мотивирано и изцяло се солидаризира с него.

Вменените на дееца престъпления, са наказуеми с лишаване от свобода, а наказуемостта им изпълнява първото законово условие за наличието на процесуална рестрикция, свързана с ограничаване правото на свободно придвижване.

Що се касае до обосноваването на предположение за авторство, твърденията на защитата за цялостното му разколебаване по всички обвинения, са прибързани. Действително, за някои от деянията – предмет на обвинението против Б., инкорпорираният доказателствен материал е противоречив и ще изисква задълбочена оценка по същество, но това съвсем не е равнозначно на отпадане на подозрението, както се интерпретира в жалбата.

Няма спор, че опасност от укриване и към момента не съществува, но рискът от криминогенно поведение, обосновавано е счетен за неотпаднал и ненамалял и при изтеклия до момента период на изпълнение на домашния арест.

Основателно СНС е придал приоритетно значение на предстоящите за извършване процесуално-следствени действия, в т.ч. изслушване на свидетелски показания, които независимо по чие искане се ангажират, могат да бъдат манипулирани.

Необсъждането на факторите от семейно и здравословно естество, не правят обжалваното определение необосновано, понеже това са обстоятелства, които са били налични и при предходни произнасяния по въпроса за процесуалната принуда и не са новонастъпили, а отделно – здравословният статус на подсъдимия е стоял и в основата на облекчаването на процесуалното положение на дееца.

Вярно е, че домашният арест лишава Б. от възможност да реализира такъв вид трудова дейност, изискваща напускане на дома му, но като се има предвид, че не само той е единствен родител, способен да осигурява средства за препитание на семейството и че същият е привлечен към отговорност за няколко престъпни деяния, насочени към различни обществени отношения, то конкретната мярка, не може да се определи като непропорционална.

Както вече нееднократно въззивният съд е отбелязвал, разумността в продължителността на прилагането на мярката в съдебното производство, зависи от фактическата и правна сложност на делото и от усърдието на разглеждащия го компетентен орган за неговото приключване. Несъмнено делото е с голям брой участници, множество подлежащи на установяване обвинения и сериозен по обем доказателствен материал.

Съдебните заседания продължават да се насрочват ритмично и в кратки времеви интервали, което наред с ефективното провеждане на съдопроизводствени действия, не позволява отправянето на критики към първоинстанционния съд и не индикира на самоцелно прилагане на мярката или превръщането ѝ в предварително наказание, както се заявява в жалбата.

Освен това, СНС е разглеждал своевременно всяко искане на подсъдимия за отклонение от прилаганата спрямо последния мярка, удовлетворявайки нуждите му от прегледи и лечение.

С оглед на горното, въззивният съд намира, че проверяваното определение, като законосъобразно и обосновано, следва да бъде потвърдено.

Ето защо, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 23.04.2019 г. по НОХД № 523/2018 г. на СНС, X. състав, с което е било оставено без уважение искането на подсъдимия И. М. Б. и неговата защита за изменение на изпълняваната спрямо този подсъдим мярка за неотклонение „Домашен арест“ в по-лека такава.
Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1

2.